

Köyhiä ritareita kaikille

Pollyanna Mattos Vecchio
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Brasiliassa.

Rebeca piteli siskoaan kädestä. He hyppäsivät alas sohvalta ja tömähtivät matolle. Tytöt kikattivat.

"Korkeammalle!" Melissa sanoi.

"Tytöt, älkää hyppikö sisällä. Ei häiritä Daisy-tätiä näin aikaisin aamulla", äiti huudahti keittiöstä.

Rebeca ja Melissa kurtistivat kulumiaan ja istuutuivat. He olivat juuri muuttaneet uuteen asuntoon. Daisy-täti oli alakerran naapuri.

"Oletko sinä nähnyt Daisy-tädin?" Melissa kysyi Rebecalta.

"En. Mutta minä pelkään häntä. Kuulin, että hän vihaa lapsia", Rebeca sanoi.

Melissa katsoi häntä silmät suorina. "Mutta entä meidän köyhät ritarit -perinne?"

Jouluaatto oli vain muutaman päivän kuluttua. Rebecan ja Melissan lempiperinne perheessä oli tehdä köyhiä ritareita kaikkien naapureidensa iloksi. Tämä vuosi olisi erityinen, koska olisi ensimmäinen kerta, kun he tekisivät sen uudessa kodissaan.

"Ehkä meidän pitäisi jättää väliin Daisy-tädin ovi", Rebeca sanoi.

Jouluaattona tytöt heräsivät innoissaan tekemään köyhiä ritareita.

Rebeca auttoi isää vatkaamaan kananmunia, maitoa, sokeria ja kanelia. Melissa upotti leipäviipaleet munaseokseen. Sitten he paistoivat leipäviipaleet pannulla. Pian koko heidän asuntonsa tuoksui kanelilta.

Viimein he panivat köyhät ritarit

pusseihin ja kirjoittivat kuhunkin pussiin jonkun naapurinsa nimen.

Rebeca sulki viimeisen pussin. "Valmista!" hän sanoi.

Isä laski pussit ja tarkisti kaikki nimet. "Minä en näe pussia Daisy-tädille", hän sanoi.

Rebeca ja Melissa katsoivat toisiaan.

"Me ei haluttu antaa hänelle selaista", Rebeca sanoi. "Hän vihaa lapsia."

Isä kurtisti otsaansa.

"Perinteenämme on antaa niitä kaikille naapureille. Eikö meidän teidän mielestänne pitäisi antaa Daisy-tädillekin?"

Rebeca ja Melissa tiesivät, että isä oli oikeassa. He täyttivät vielä yhden pussin ja kirjoittivat siihen "Daisy-täti".

He veivät pussit jokaiselle naapurille. Viimein he saapuivat Daisy-tädin ovelle.

Mitä jos hän ei pitäisikään siitä herkusta? Mitä jos hän huutaisi heille?

Tytöt vetivät syvään henkeä. Sitten he koputtivat oveen.

"Kuka siellä on?" Daisy-täti kysyi. Hän avasi oven ja katsoi heitä. Hänellä oli lyhyet valkoiset hiukset. Hän ei näyttänyt kovin pelottavalta.

Hetkeen Rebeca ja Melissa eivät tienneet, mitä sanoa.

"Me ollaan yläkerran naapureita", Rebeca sanoi.

Melissa ojensi pussin. "Me tuotiin köyhiä ritareita. Hyvää joulua!"

"Voi kiitos! Minä rakastan köyhiä ritareita." Daisy-täti otti pussin.

"Te siis olette uusia naapureitani?"

Halusin tavata teidät, mutta ajattelin, ettette ehkä pidä tällaisista vanhoista ihmisistä."

Rebeca ja Melissa katsoivat toisiaan silmät suurina. "Me luultiin, ettet sinä pidä lapsista!" Rebeca sanoi.

Daisy-täti nauroi. "Rakastan lapsia! Tulkkaa sisään. Näytän teille kuvia lastenlapsistani."

He menivät kaikki yhdessä kylään Daisy-tädille. Kaikkialla oli kukkia ja paljon perhekuvia.

"Istukaa alas. Minä tein juuri passionhedelmämehua", Daisy-täti sanoi. Hän kaatoi mehua mukeihin.

Se sopii varmaan täydellisesti näiden maukkaiden köyhien ritarien kanssa."

Tytöt ja heidän

vanhempansa ottivat mehumukit. Se oli herkullista!

He saivat kuulla Daisy-tädin lastenlasten nimet. He jopa kuuntelivat joulumusiikkia hänen kanssaan.

Rebeca ja Melissa olivat olleet väärässä Daisy-tädin suhteen. Hän oli todella mukava. Ja hauskakin! Jouluiset köyhät ritarit oli suurenmoinen perinne. Tänä vuonna se oli auttanut heitä saamaan uuden ystävän. ●

KUVITUS SHAWNAN, C. TENNEY

Pieni jouluinen palvelus auttoi heitä saamaan uuden ystävän.